

15 Aug. 1916.

No. 16.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wiediep en ernstig naar de waarheid zoekt
En op geen zijpaan af wil dwalen,
Hij trachte met gescherpten, held'ren blik
In eigen binnenst af te dalen.

Zijn oog ga rond, de wijde wereld door,
Toch keer hij dan weer in zichzelf.
Om, alles toetsend aan des harten schat,
Het goud der wijsheid op te delven.

DE JODEN EN HUNNE BESTEMMING.

Kortgeleden heeft iemand, een artist, in levende kleuren weten uit te beelden de tegenwoordige aandoenlijke toestand der Joden, door op het papier te werpen de teekening van een langgebaarde, scherpzinnige oude Joodsche rabbi, mistroostig een globe in zijne hand houdende, en vergeefs zoekende naar een plaats op de oppervlakte daarvan om de zijnen tezamen te roepen. Ik kan mij hem voorstellen: de globe van het westelijke naar het oostelijke vasteland keerende, van het noorden naar het zuiden, zoekende naar een rustplaats voor de afstammelingen van Juda, maar alles tevergeefs. Hij moge een oogenblik pauzeeren als zijne oogen rusten op het land Palestina, het land van zijne voorvaderen, het heerlijke beloofde land; maar daar is thans geen rust. Dit gedeelte van de wereld is eveneens geraakt onder den verwoestenden invloed van den wereld-oorlog. Het groote werk, gedaan door Baron Hirsch, Baron Edmund de Rothschild, en andere Joodsche liefdadigheidbeoefenaars, en Zionistische genootschappen, met hunne millioenen van rijkdommen, om de Joden te koloniseeren, schijnt ten deele ijdel werk te zijn geweest. „De veertig bloeiende kolonies die in de woestijn zijn ontsprongen, de woestijnen van Palestina en Galilea,” zijn nu verwoest door het tyrannieke vandalisme van de Mohamedaansche Turken. „Vijftien duizend Joden zijn van uit Palestina gevlucht om een onderdak te zoeken in Egypte,” de vluchtplaats van hunne voorvaderen van ongeveer vierduizend jaren geleden. Bezien van uit een Joodsch patriottisch standpunt, moet deze wereld een grimmige, tragische en verwoeste schouwplaats zijn.

De Joden lijden nog steeds om hunnen opstand tegen den Zoon van God. Dit vreeselijk en dramatisch tooneel toont aan hoe naar waarheid de Schriften zijn vervuld. De Joden zijn een „spot” en een „scheldwoord”, een „vloek” en een „aanspraak” geworden onder alle

volken waarhenen de Heer hen „verdreven heeft”. (Jer. 29 : 17-19.) Eén ding evenwel is er om te bedenken — dat namelijk, ofschoon de Joden een vertreden, vervolgd, belasterd en misprezen volk zijn geweest, hunne eindbestemming is de meest heerlijk belovende, en afdoende van alle Gods kinderen. Op dit oogenblik kunnen wij, in bijzonderheden acht slaande op hunne ras-instincten en karakter-trekken, zien hoe zij geleidelijk opklimmen van uit hunne gehate en onbeteekenende positie, en een groote factor worden in de geschiedenis der wereld. Ofschoon zij thans verdeeld zijn onder de volkeren der wereld en, dientengevolge, bezig zijn met hunne respectieve volkeren elkander te verwoesten, de tijd zal komen dat zij vereenigd zijn en een der grootste van de wereldmachten worden.

De volgende feiten, genomen uit de „Literary Digest” toonen de grootheid aan van dit geminachte volk. Er zijn zoo ongeveer 14.500.000 Joden in de wereld, waarvan 10.000.000 te lijden hebben, in meerdere of mindere mate, van den oorlog. De Joodsche bevolking van de Britsche eilanden is ongeveer 45.000, waarvan er zich 16.000 in het leger bevinden. „Honderden hebben een onderscheiding verworven, en drie hebben de hoogste onderscheiding verkregen, namelijk het Victoria-kruis. Vijf Hebreëen houden een positie in het Britsche Kabinet. Een zeker iemand, Lord Reading, is het hoofd der Justitie geworden; vijf zijn in het „House of Lords” zes zijn private raadgevers, zestien zijn baronetten, veertien zijn „knights”, en achttien leden van het parlement.”

Naar verhouding zijn de Joden in Frankrijk nog meer werkzaam. „Het totale aantal Joden, woonachtig in Frankrijk, is een weinig meer dan 100.000. Vóór den oorlog waren er in het geregelde leger acht Joodsche generaals, veertien kolonels, 21 luitenants, 68 majoors en 107 kapiteins; maar nu zijn er meer dan 10.000 Joden in de rangen van het leger, en doen een „dapper” werk op land, zee en in de lucht. Vijf Joden houden een belangrijke post in het kabinet.”

Ook in België en Italië treden de Joden eveneens werkzaam op. Benevens dat velen hunner een rang bekleeden in het leger van Italië, zijn er zestien die leden zijn van het parlement, en veertien zijn senatoren. In 1910 was een Jood de eerste minister van Italië.

In Rusland zijn er 6.000.000 Joden, waarvan 350.000 strijden als „dappere” soldaten. Zij hebben hun deel wel volbracht, niettegenstaande de vele beperkingen op hen gelegd door het Russisch regeeringsbestuur.

De Joden spelen eveneens een voornaam deel in de geschiedenis van Duitschland en Oostenrijk. In Duitschland zijn er 615.000 Joden, waarvan velen de gunst hebben verworven van de regeering omreden hun intelligentie en hun dapperen moed. „Aan een Jood, Arthur Ballin, heeft de keizer het algemeen opzicht toevertrouwd van al de Deutsche

spoorwegen, en persoonlijk is hij belast met het transporteeren van alle Duitsche troepen. Om het karakter aan te toonen van sommige Joden, kunnen wij hieraan toevoegen dat ook de heer Liebknecht, de eenige man die in den Duitschen Rijksdag den keizer dorst te weerstaan, en openlijk zijn stem verhief tegen de oorlogsleening, — een Jood is. Karl Marx, een Jood, legde het wetenschappelijk fundament van het socialisme. Ferdinand Lassale, ook een Jood, fondeerde de Duitsche sociaal-democratische partij, en de tegenwoordige leider Hugo Haasse, is eveneens een Jood.

Als de ruimte het ons veroorloofde zouden andere voorbeelden aangehaald kunnen worden ten bewijze van de groote werkzame kracht waarmede de nazaten van Juda invloed trachten uit te oefenen op de ontwikkeling van de geschiedenis der wereld. Wij allen weten hoe de Joden die macht schijnen te hebben geërfd om hun weelde en rijkdom op te sparen, en die wijs weten te beleggen, totdat thans al haast ontelbare takken van industrie door hen worden bezeten. Verrassend is het op te merken het aantal succesvolle zakenmensen die van hunne nationaliteit afkomstig zijn. Mannen die geklommen zijn tot de grootste financiële hoogte, de Rothschilds bijvoorbeeld, bevinden zich onder dit volk.

Aldus kunnen wij zien hoe de Joden, ofschoon verspreid onder de volkeren, tot op groote hoogte de politieke en financiële leiders zijn in de wereld. Moeilijk zou het vallen de heerlijkheid, macht en de grootschheid te overschatten van eene regeering, gevormd door de vereenigde pogingen — en hulp van God — van al de Joden, wanneer zij zich allen tezamen zouden vergaderen, en al hunne machtige energie aan zouden wenden om zich een volk en tehuis voor hen zelve te stichten. Schijnt het niet redelijk dat de Joden het moede zijn verdeeld te wezen onder zichzelve, en meer dan ooit verlangen een land het hunne te kunnen noemen? De geest van vergadering naar het land hunner belofte is onder de Joden geopenbaard geweest gedurende de laatste halve eeuw, en ongetwijfeld zal, bij het voorbijgaan van den tijd, die geest meer dan ooit hun leven beïnvloeden, alsmede de ziel van dit verdreven volk.

Door velen der leidende autoriteiten wordt het gedacht dat dit beloofde land van Palestina, na den grooten oorlog, een neutrale provincie zal worden gemaakt, en nimmer meer gegeven zal worden aan de despotische regeering van de Turken. Aldus zal de emigratie der Joden naar het beloofde land ten zeerste worden vergemakkelijkt. Wij hebben het zekere woord van God dat deze groote vergadering plaats zal grijpen. Velen zullen vergaderen in ongeloof, en zullen Christus niet aanvaarden als hun Zaligmaker en Verlosser totdat Hij voor hen verschijnt en hun de teekenen toont in Zijne handen en voeten. (Zach. 12: 10; 13: 6) Vele andere Joden zullen naar Palestina

vergaderen met de verwachting van de komst van hunnen Heer en Zaligmaker om op aarde te regeeren in zijne overtreffende macht en heerlijkheid (II Nephi 25 : 15—17, en 30 : 7; Jer. 32 : 35—44). Eén kolonie van Joden is alreeds naar Palestina vergaderd, geloovende in Christus. Een groote Tempel zal door de Joden gebouwd worden, en het land Palestina zal meer dan ooit een vooruitstrevend en voorspoedig land zijn, „overvloeiende van melk en honig”. „Dit land, dat woest was en verlaten, is geworden als de hof van Eden”.

Inderdaad zal dit land zoo voorspoedig worden dat de jaloerschheid, de haat en de vijandschap van de volkeren zich zal beginnen te verheffen. President Charles W. Penrose zegt dat na de verwoestende oorlogen waarin de wereld betrokken zal zijn, „de verarmde volkeren, de weelde der zonen van Juda hatende, een voorwendsel zullen zoeken om oorlog over hen te brengen, en eenen inval zullen doen in het heilige land, om prooi te zoeken en verwoesting aan te brengen (Ezech. 38 : 8—14). Maar God zal twee machtige profeten verwekken onder de Joden, welke vele groote wonderen onder hen zullen verrichten, waaruit het middel zal ontstaan hen voor hunne vijanden te beschermen (Openb. 11 : 3—7; Leer en Verb. 77 : 15). En het schijnt dat de legers der Heidenen verhindert zullen worden om de stad (Jeruzalem) geheel en al te verwoesten, aangezien deze twee profeten daar verblijf houden. (Parley P. Pratt) Deze twee profeten zullen gedood worden door de plunderende legers, wat onder hen — de vijanden — veel vreugde zal verwekken. (Openb. 11 : 8—10). De legerscharen zullen alsdan macht verkrijgen over de Joden, en hun werk van vandalisme en verwoesting zal drie en een halven dag duren, gedurende welken tijd de lichamen der twee profeten in de straten zullen liggen.

Maar deze vreeselijke en afgrijselijke toestand van bloedvergieten, roof en moord, zal niet blijven voortduren. Christus, de groote Messias, waarnaar zij hebben uitgezien, zal komen tot Zijn vertreden volk, temidden van hunne verdrukking en moeite. Hij, de groote Verlosser en Uitredder, zal de plunderende legerscharen der Heidenen te midden van hunnen roof, overweldigen. Aardbevingen zullen de muren der vijanden ter aarde werpen, de bergen zullen sidderen, vallen en verwoest worden. Verwarring zal heerschen onder de strijders van Gog, en in den vreeselijken slag en het rumoer dat volgt, zullen zij elkander dooden (Ezech. 39 : 20, 21). De Olijfberg, een weinig ten oosten van Jeruzalem gelegen, zal in tweeën splijten, „en een groot dal zal daar ontstaan”. (Zach. 14 : 4), waarin de Joden zullen vluchten.

Dan komt de gebeurtenis waarin de aloude Joodsche profeten verheuging vonden om te bepeinzen. De groote Messias zal in hun midden verschijnen. Velen van de Joden zullen weten dat Hij Jezus de Christus is, die door hunne voorvaderen vervolgd is geworden (II Nephi 25 : 15-17), en de troost, liefde en hoop en vreugde die hunne harten zal ver-

vullen, zal boven alle bespiegeling verheven zijn. Daar zullen evenwel ook anderen zijn die nimmer hebben geloofd dat Jezus de Christus, die hunne voorvaderen hebben gekruisigd, ooit weer tot de aarde terug zoude komen. Deze dwalende Joden zullen den Messias verwonderd vragen, „wat zijn deze wonden in uwe handen?” en dan zal Hij antwoorden, „daarmede ben ik verwond geworden in het huis Mijner vrienden” Zach. 13:6). „Ik ben hem die verheven is geworden, Ik ben Jezus die gekruisigd was. Ik ben de Zoon van God.” (Leer en Verb. 45:52).

Wanneer de ongelooovige Joden beseffen zullen dat dit waarlijk de Heer Jezus is welke zij hebben verworpen, wroeging en angst zal dan hunne harten benauwen, „en zij zullen over hem rouw bedrijven, zooals iemand treurt om zijn eenigen zoon (Zach. 12:10). „En dan zullen zij weenen vanwege hunne ongerechtigheid; dan zullen zij klagen omdat zij hunnen Koning vervolgd hebben.” (Leer en Verb. 45:53). Zij zullen Jezus aannemen als de Messias, Zoon van God, en groote Verlosser. Hij zal hunne sterkte en macht zijn, en „Koning over heel de aarde.” Alle vijanden van het koninkrijk van God zullen worden verwoest, en de volkeren zullen eventueel zien dat het ware evangelie van Christus de kracht des levens heeft, die der zaligheid en vrede. De God van Israël zal worden erkend als de eenige ware en levende God. Zijn woord en Zijne wet zullen voortgaan van de twee hoofdsteden, Zion in Amerika, en Jeruzalem in het land Palestina (Jes. 2:3).

Christus' zending van „vrede op aarde, en in den menschen een welbehagen” zal dan volbracht zijn, en Hij die geboren was in een nederige kribbe te Bethlehem, zal boven alle dingen verheven zijn, alle vijanden onder Zijne voeten gezet hebbende, en regeeren als „Koning der Koningen” en „Heer der Heeren”, „voor eeuwig en altoos”. De Joden zullen ontwaakt zijn, en Jeruzalem zal hare sierlijke kleederen hebben aangetrokken.

VERNER O. HEWLETT.

ALLEEN IN DEN HEMEL.

Vrij uit het Engelsch
door

FRANK I. KOOYMAN.

'k Lag in 't stille uur van slapen op mijn legersteê ter rust,
Toen 'k voor mijn verbijsterde oogen beelden zag van schooner kust:
't Was alsof 'k aan de andre zijde van den sluier mij bevond,
Om mijn vonnis te vernemen uit des Heeren eigen mond.

Hemelglorie blonk alomme, maar — nooit werd ik zóó beproefd —
Iedereen was op een' afstand, en mijn hart was vreemd-bedroefd;
Duizentallen scharden jublend om een gouden troon zich heen,
Maar te midden van die scharen was ik, dooler, heel alleen.

Niemand kende mij, en niemand riep mij tot zich aan zijn disch,
 Niemand groette mij met kussen, 'k hilde luid van droefenis;
 Schoon ik heen en weder doolde, werd niet één door mij ontmoet,
 Die op aard aan mijne tafel zich gelaafd had en gevoed.

Wacht, ik zag mijn zaalge moeder, maar zij liep mij koel voorbij —
 En geen lachje van herkenning straalde er uit haar oog tot mij;
 „Moeder”, riep ik, „kent gij mij niet?” maar, als had zij niets gehoord,
 Liep zij mij voorbij voor eeuwig, uitte niet een enkel woord.

Moeder had een kleine zuigling, zoet in slaap, aan 't hart gedrukt,
 Hij had, als de schoonste bloem, vaders hart het meest verrukt;
 Graag had ik hem willen kussen, willen streelen 't gouden haar,
 Maar ik dorst het niet te wagen, want ik was een vreemdeling daar.

Droevig doolde ik heel den dag om, ijdel uitziend naar den nacht;
 Maar geen avondschatuw kwam er, die mijn oog verkwikking bracht.
 Afgemat, dood-op en hongrig, en mijn oogen rood geschreid,
 Zocht ik te vergeefsch een vriend daar in die eindlooze Eeuwigheid.

'k Merkte vele welbekenden, maar geen lachje schonk men mij,
 En zij liepen, o wat kwelling! allen zwijgend mij voorbij.
 Allen hadden mij vergeten, schoon ik kende een elks gelaat,
 En 'k benijdde hen hun glorie in hun vrijen, franken staat.

Allen droegen reine kleeding, vlekloos wit, naar engentrant,
 En een kroon was op hun voorhoofd en een scepter in hun hand.
 Ik alleen was maar een balling, had geen enklen lotgenoot,
 Niemand toefde om mij te omarmen; 'k was een vreemdeling, levend-dood.

Makkers, vrienden, bloedverwanten, die ik lief had lang geleên,
 Geen van allen zag mijn lompen, niemand hoorde mijn geweën;
 In dat immer-groeiend aantal was ik, arme, een vreemdeling.
 Die alleen, vermoeid en hongrig, door des hemels straten ging.

Toen de hemelzangen klonken — o wat oorenmartlarij!
 Gaarne was ik weggevloden, maar ik kon niet, was niet vrij.
 Zag ik dan die kleederpracht weer, zoo onzegbaar zuiver wit,
 En bekeek mijn eigen lompen, o wat wangunst gaf mij dit!

'k Was krankzinnig van jaloerschheid — had graag niet meer willen zijn —
 Volop vrede, volop glorie, maar voor mij slechts bittere pijn.
 Heel alleen! O, God des Hemels! zeg mij, hoor me 'n enklen keer,
 Is dit werkelijk de Hemel? Ja? dan ben 'k verloren Heer.

Toen ging 'k weder naar den ingang, denkend: misschien zie 'k een vriend,
 Die als ik in 't ondermaansche steeds de zonde heeft gediend.
 Maar ik zag alleen rechtvaard'gen, allen liepen koel voorbij,
 Slechts verwaardigden zich enklen, me aan te zien met medelij.

Treurig stond ik daar en wachtte, stortte tranen van berouw.
 Dacht: wat zou 'k gelukkig wezen, had ik enkel maar mijn vrouw.
 Daarom wachtte ik hare komst af; 't duurde lang eer zij verscheen,
 Toen sprak zij: „ik kende u nimmer, hoorde nooit uw naam beneên”.

En zij liet me in doodsangst achter — ging met vreugd in in haar rust,
 En zij werd door iemand anders als diens echtvriendin gekust.
 Ik probeerde leeg te drinken 't bittere, wrange lijdens-glas;
 Ik mocht daar niet murmureeren omdat ik een vreemdeling was.

Dol-jaloersch keek ik de vrouw na, die de mijne was geweest,
 En mijn harte brak van foltring en van bitterheid van geest.
 'k Was voor eeuwig afgestooten, en een ander greep haar hand.
 Toonde haar de zaligheden van dat allerheerlijkst land.

Vader kwam, en meer verwanten traden blij hun heilrust in;
 Eén slechts bleef er nog maar achter — 'k was verzekerd van háár min;
 Nora, ja, mijn kleine dochter, toen ik ging een schoolkind pas,
 Maar zij zou mij kennen, dacht ik, als háár tijd verstreken was.

Lang, lang wachtte ik, maar toen eindelijk hare ziele kwam gevloôn
 Uit het tranendal beneden, door het voorportaal der doôn,
 Kon ik haar zien opwaartsch vliegen, en mijn hart begon te slaan,
 Hopend dat mijn engelinne mij niet koel voorbij zou gaan.

Zij was veel, heel veel veranderd, kende mij niet, schoon 'k haar zei
 Hoe 'k haar liefhad — smeekte om vriendschap en om voorspraak, allebei;
 Maar zij keek naar mijne lompen, waarop zij weer verder ging,
 Verder, naar haar zaalge moeder; 'k was nog steeds een vreemdeling.

Alle hoop was nu vervlogen, 'k werd door niemand meer bemind,
 O, ik zag hen allen duidelijk — zag mijn vrouw daar en mijn kind;
 Zag mijn vrienden en verwanten, in de glorie hun bereid;
 Weende luid, want niemand kende me in die groote Oneindigheid.

Iemand kwam, en nam mijn Nora, nam mijn kleine hartedief;
 'k Zag het, hoe zij samen koosden, hoorde 'm zeggen: „bruidjelier”.
 'k Was jaloersch, want was 't mijn kind niet? Was zij niet mijn eigen bloed?
 Toch kon ik hun vreugd niet stuiten, en ik kreunde dol-verwoed.

'k Moest, gedwongen, zien en luistren, zonder hoop van ooit te ontvlîen;
 'k Vloekte den onzaalgen morgen, die mij 't levenslicht deed zien.
 Aan de volgers van den Heiland gaf de Hemel 't hoogst genot,
 Maar mijn toeven daar was erger dan het ergste helsche lot.

Er was vreugd voor al mijn vrienden, bittere smart alleen voor mij;
 En hun heerlijkheid te aanschouwen dreef mij schier tot razernij.
 Duizendtallen stonden bij mij, maar mijn naam droeg er niet één,
 In de ontelbre hemelscharen was ik eenzaam en alleen.

Ergër nog dan al de lasten, door mijne ziele daar getorst,
 Brandde als vuur en zwavel wroeging, zelfverwijt in mijne borst,
 Zelfverwijt: ik had geweten hoe men zalig worden kon,
 Maar ik was 't niet nagekomen: ziedaar mijn ellende-bron.

Kon ik maar naar de aard terug gaan, dacht ik, o was dat eens waar!
 Hoe gering mijn staat mocht wezen, ik was oogenbliklijk klaar!
 'k Zou elk uurtje goed besteden, elk minuutje van den dag,
 Werken, ook in 't Huis des Heeren, met voorbeeldeloos gedrag.

Toen ontwaakte 'k — in mijn angstzweet was mijn peluw als gebaad —
 Hoogst blij dat het maar een droom was, voor verbetering niet te laat;
 En ik bad: „O, Hemelvader, geef mij sterkte, sta mij bij,
 Opdat, kom ik in den hemel, ik dan niet alleen daar zij”,
 Salt Lake City, Utah.

LEVENS-ERNST.

Ernst is het leven, — o zalig, die 't weten!
 Arbeid en roeping en edele strijd.
 D'eeuwigheid vraagt naar de vrucht van den tijd:
 Dwazen, die 't werk'loos, gedacht'loos vergeten,
 En pas te laat, aan het einde der baan,
 D'ernst van het ijdele leven verstaan.

O, dat de Heer der talenten u wachte,
 Gaven verdubb'lend; o naarstig en vroeg,
 Mensch, zoek het leven en grijp naar den ploeg,
 Blick in uw boezem en kweek de gedachte!
 Ken, op uw weg, in uw werk, ken uw God,
 Dat Hij u leer' in de school van uw lot!

„Ik geloof aan God”. Dat is een loffelijk gezegde. Maar God te erkennen, hoe en waar Hij zich openbaart, dat is zaligheid op aarde.

GOETHE.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GODS PERSOONLIJKHEID.

„Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.”

Bovenstaande woorden zijn de tekst van ons eerste geloofsartikel. Zooals dat daar staat, wijkt het niet veel af, al wordt het dan ook met eenigzins gewijzigde woorden gezegd, — van de belijdenis die gangbaar is in de meeste Christelijke kerken van den dag. Wij gelooven in het bestaan van eenen God, die den hemel, de aarde, en voorts alle dingen heeft geschapen; die deze dingen door Zijne Voorzienigheid onderhoudt en regeert, en een en ander heeft daargesteld opdat zij zouden dienen tot woonplaats van Zijne schepselen die het aanzijn is geschonken geworden. Nu is niemand er zich beter van bewust dan de schrijver van dit artikel zelf, dat hier slechts algemeenheden zijn gezegd geworden die in geen enkel opzicht oorspronkelijk zijn, maar door duizenden tevoren reeds zijn aangehaald, en dan ook voor de lezers van ons tijdschrift geen verder betoog, of wel bewijs behoeven. Wij hebben ze dan ook slechts gezegd om te doen zien dat, oppervlakkig beschouwd althans, de meening van de Heiligen der Laatste Dagen, betreffende deze grondwaarheid, al niet veel verschilt bij die van de andere secten van het Christendom.

Wij zeiden, „oppervlakkig”, want gaan wij een weinig dieper op de zaak in, en vragen wij wat wij eigenlijk verstaan onder „God den Vader”, in de eerste plaats, dan treft het ons dat al heel gauw een beginselverschil is te ontdekken in hetgeen de Heiligen voor zeker meenen te weten, en hetgeen zoo goed als alle Christenen aan de andere zijde, gelooven. Vooraf zij opgemerkt dat de Heiligen daarom van weten spreken, omdat hun godsdienst zich in alle opzichten baseert op onmiddellijke openbaring, en wanneer hun godsbeschouwing afwijkt van datgeen wat eeuwen lang is geloofd geworden, dan heeft zulks ten grondslag dat dezelfde onmiddellijke openbaringen het anders hebben geleerd, met onomstootelijke zekerheid.

Betreffende nu het verschil in zienswijze en belijdenis, omtrent dit punt van het goddelijk Wezen, wordt dat wel het allereerst gevonden daarin dat door de Heiligen, trots aller tegenspreken, wordt beweerd dat God de Vader een Persoonlijkheid is met een lichaam, zowell als de Zoon dat is. Dit is zoo geheel in strijd met het algemeen gevoelen gangbaar onder het Christendom, dat het ongetwijfeld zijn nut kan hebben in een artikel als dit, uiteen te zetten hoe het mogelijk

is dat het „Mormonisme” een zoodanige leer, die buiten hare kringen zoo goed als nergens eenige verdediging vindt, durft te onderschrijven.

In de eerste plaats dan wijzen wij op hetgeen reeds is gezegd geworden, dat in het bezit van de Godskerk op aarde het zekere woord is van onmiddellijke openbaring en dat, in zake een punt van zóó groot belang, wel terdege dit geen meening kan zijn, gegrondvest op overlevering, traditie en bestudeering, maar enkelvoudig dit door het goddelijke Wezen zelve alzo is bekend gemaakt.

Eerst dan: is het van zoo veel belang te weten of God een geest is zooals algemeen wordt geloofd, dan wel een persoon met een verheven lichaam, zooals gezegd wordt door het „Mormonisme”? Zeker is het van heel groot en voornaam belang. Als wij niet weten wie God is dan is het niet wel mogelijk Hem te dienen, althans niet zoo als wij Hem zouden dienen als wij Hem beter kenden. Trouwens, de Zoon van God, toen Hij op de wereld was, heeft reeds gezegd dat God te kennen, en Jezus Christus, dien Hij gezonden had, het eeuwige leven was, weshalve wij gerust kunnen zeggen dat het heel noodig is voor elkeen om te weten wie God is, hoe Hij er uit ziet, waaruit Zijn persoonlijkheid bestaat en zoo meer, opdat Hij gediend, gevreesd en aanbeden mag kunnen worden zoo als het den menschen bejaamt, en zoo als het Hem aangenaam is.

Hoewel het feit, dat Joseph Smith den Vader gezien heeft, Zijne stem heeft gehoord, en Zijn voorkomen heeft aanschouwd, voor hen die gelooven in de herstelling van het evangelie der laatste dagen, voldoende is, en geen verder bewijs behoeft, omdat in hunne harten een algemeen getuigenis is ingegrift, een getuigenis van de waarheid der leeringen van het evangelie, wat zich aan de wereld toont in het eenvoudige en magere kleed van het „Mormonisme”, zoo toch is het allicht noodig voor hen die dat geloof niet deelen, omdat zij het niet voldoende hebben onderzocht, dan wel omdat hunne oogen door onverstanning vooroordeel zijn verblind, — enkele bewijzen aan te halen uit den Bijbel, het boek dat door hen allen voor waarheid wordt gehouden, dat namelijk ook anderen, vóór Joseph Smith had bestaan, God den Heer soortgelijk hebben onderkend. Voorop dient te worden gesteld dat wij ons aan de uitspraak van den Bijbel hebben te onderwerpen omdat, althans op stuk van geloof en belijdenis, geen hooger gezag bestaat. Wij hebben derhalve in God te gelooven zooals Hij zich in Zijn woord, door Hem tot leering en onderwijzing van Zijne kinderen op aarde gegeven, heeft geopenbaard. Had de Heer zich aan hen wier getuigenis in dien Bijbel te vinden is, als een geest openbaar gemaakt, dan zouden wij, gesteld dat Joseph Smith niettegenstaande dat had gezegd dat God geen geest alleen was, maar tevens ook een lichaam bezat, hem niet hebben mogen gelooven, maar daarentegen op het getuigenis van die aloude bijbelmannen hebben moeten

wijzen, zeggende dat zijne — Joseph Smith's — getuigenis niet overeen kwam met hetgeen daar geschreven stond, en bijgevolg niet was „naar de wet en de getuigenis”, en zijn beweren zoude „geen dageraad” hebben.

Moet het ons evenwel blijken dat ook andere godsmannen den Heer, den Vader, God, alzoo hebben gekend, dan moeten wij, zij het dan ook dat daarmede vele oude, en allicht geliefde, denkbeelden overboord moeten worden geworpen, toch aannemen dat de zienswijze van hen, in overeenstemming met hetgeen deze jonge profeet der laatste dagen heeft gezegd, de waarheid is.

Gaan wij dan nu, na deze korte inleiding, die ons tot toetsteen moge strekken bij de verdere afwikkeling van ons onderwerp, er toe over om te trachten uit dat gulden woord van goddelijke overlevering, enkele bewijzen dienaangaande te putten.

Eerstens dan lezen wij, in het eerste hoofdstuk van Genesis, in het zes- en zeven-en-twintigste vers, de volgende woorden: „En God zeide: Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis: en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.”

Hier nu hebben wij, in het verslag van het scheppen van al hetgeen op de aarde is, en wat tot deze aarde behoort, een duidelijke mededeeling dat, ten slotte, nadat de Heer bijna aan het eind van Zijn werken, althans voorloopig, was gekomen Hij een heerscher schiep over al hetgeen gemaakt was in de perioden die vooraf waren gegaan. Was al hetgeen tot dusver toe was voortgebracht, in zeker opzicht, van mindere waarde dan de voortbrenger zelve, thans werd op aarde een koningspaar gezet, wat heerschappij gegeven werd over alles. Dat koningspaar werd, in onderscheiding van al het andere, een voorkomen geschonken in overeenstemming met Hem die het had voortgebracht. Was het niet dat eeuwen lang het verstand van den mensch verduisterd was geweest, dan behoefde het eigenlijk geen betoog dat hier van niets anders sprake kon zijn dan van het beeld van God wat in uiterlijke vorm te zien was. Geen beeld van God, bestaande alleen in „kennis, gerechtigheid en heiligheid”, zooals in zake dit de Gereformeerde geloofsbelijdenis leert, maar evenwel een beeld wat behoudens dit, de uiterlijke kenteekenen in zich draagt.

In het „Antwoord” op de achtste vraag van den Heidelbergischen Catechismus wordt gezegd dat God den mensch goed en naar Zijn evenbeeld heeft geschapen, in ware kennis Gods, gerechtigheid en heiligheid. Tot staving van dat beweren worden enkele Bijbelplaatsen aangehaald, die wij hier, onveranderd, overnemen. Aan te toonen dat het

beeld van God zoude bestaan in kennis, wordt Col. 3 : 9 en 10 geciteerd, alwaar wij lezen: „Liegt niet tegen elkanderen, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mensch met zijne werken, en aangedaan hebt den nieuwen mensch, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld desgenen die hem geschapen heeft.” Voor de volgende twee bijzondere eigenschappen van den Schepper, waarin, volgens de leer der Gereformeerden, het beeld van God zoude bestaan, wordt aangehaald Efeze 4 : 24, alwaar staat: „En dat gij zoudt den nieuwen mensch aandoen die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid.”

Verre is het van ons, te beweren dat deze drie onderscheidene superieure eigenschappen geen deel uitmaken van de deugden der goddelijke Persoonlijkheid, maar hierin te lezen dat het Beeld van God daaruit enkel zou bestaan, en ze bijgevolg aan te halen als bewijsteksten daarvoor, is Schrift verkrachten en niets minder.

Voorts is de zaak zeer eenvoudig en verstaanbaar voor elkeen. Veronderstel dat een fotograaf een portret maakt naar iemands beeld, dan zal niemand zoo dwaas zijn den fotograaf te zeggen dat het beeld wel geslaagd is, tenzij op het eerste gezicht daaruit de betrokken persoon valt te herkennen.

Juist zoo eenvoudig is het ook met het beeld van God. Nadat al de verschillende zaken geschapen waren, stoffelijk, zooals wij lezen kunnen in het verhaal wat ons deze dingen meldt, maakte de Heer, en degenen die met Hem waren, aanstalten, om ook den mensch te scheppen. In het 26ste vers van 1 Genesis lezen wij dat de Schepper zeide tot degenen die met Hem waren: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis, en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt. Alles had een aanschijn gekregen, en kon zich van nu af aan in een zeker kleed vertoonen. Alleen, er was nog geen heerscher daar over dat alles. Wat was er nu natuurlijker dan dat de Heer die heerscher maakte en schiep in overeenstemming met het beeld van den grooten Heerscher zelf, die alles in het leven en aanschijn had geroepen? Zoo werd dan ook besloten, getuige de pas aangehaalde tekst.

Wij nu hebben in den Heer te gelooven, zooals Hij zich in Zijn woord heeft geopenbaard, en gaan wij van af dat oogenblik na op welke wijze de Heer zich steeds aan Zijne, nu eenmaal geschapen kinderen, ging vertoonen. dan komen wij tot de conclusie dat zulks steeds was in een lichaam, en met een persoonlijkheid waarop de persoonlijkheid en het lichaam van den mensch volmaakt geleeek. Dit was het geval zoowel vóór als na den val in het paradijs. Dit valt zeer gemakkelijk met onweerspreekbare bewijzen te staven. De Bijbel

toch vertelt ons op onderscheidene wijzen en bij verschillende gelegenheden van die openbaringen, en steeds weer is het iemand die zich op zoodanige wijze openbaar en bekend maakt, dat er bij den mensch geen twijfel kan bestaan, of die Persoonlijkheid is, hoewel Koningen Heer in alle opzichten, toch eveneens het volmaakte model van het aanschijn en het voorkomen van den mensch.

Wij zullen, om dit te bewijzen, slechts uit het overvloedig bewijsmateriaal, hier en daar een greep doen, wyl ons betoog anders veel te lang zou worden. Eerst enkele verschijningen, zoo menigvuldig gegeven in het tijdperk van het zijn der dingen der wereld, waarvan het Oude Testament spreekt.

„Daarna verscheen hem de Heere aan de eikenbosschen van Mamre als hij in de deur der tente zat, toen de dag heet werd. En hij hief zijne oogen op en zag; en zie, daar stonden drie mannen tegenover hem: als hij ze zag, zoo liep hij hun tegemoet van de deur der tent, en boog zich ter aarde; en hij zeide: Heere, heb ik nu genade gevonden in uwe oogen, zoo ga toch niet van uwen knecht voorbij; dat toch een weinig waters gebracht worde, en wascht uwe voeten, en leunt onder dezen boom; en ik zal eene bete broods langden, dat gij uw harte sterkt; daarna zult gij voortgaan, daarom dat gij tot uwen knecht overgekomen zijt. En zij zeiden: Doe zooals gij gesproken hebt.”

Elk bijbelkenner weet dat deze woorden, geschreven in Genesis 18 : 1—5, een verslag bevatten van het gesprek door Abraham gehouden met den Heer toen Hij nederkwam om aan Abraham mededeeling te doen van het feit dat Hij van plan was de goddelooze steden Sodom en Gomorra, om te keeren en te verdelgen. Elkeen kent het verdere verhaal, hoe op de voorbidding van Abraham de Heer steeds weer beloofde dat zoo wanneer er slechts een zeer klein aantal rechtvaardigen in de steden gevonden mochten worden, de Heer, ter wille van die rechtvaardigen, Zijne plannen zoude wijzigen, wat later bleek niet mogelijk te zijn. Een man, een mensch, zag hier drie mannen, hemelingen, waarvan één zich bekend maakte als de Heer. Heel de weergave van het gewoon vertelde verhaal doet ons zien dat er slechts sprake was van persoonlijkheden zooals de menschen persoonlijkheden zijn, dat de mensch zelfs aan de hemelingen aardsch voedsel en drank bood, wat door die hemelingen geaccepteerd werd.

In Genesis 32 : 24—30, lezen wij het volgende: „Doch Jakob bleef alleen over; en een man worstelde met hem totdat de dageraad opging. En toen hij zag dat hij hem niet overmocht, roerde hij het gewricht zijner heupe aan, zoodat het gewricht van Jakobs heupe verwrongen werd als hij met hem worstelde. En hij zeide: Laat mij gaan, want de dageraad is opgegaan. Maar hij zeide: Ik zal u niet laten gaan, tenzij dat gij mij zegent. En hij zeide tot hem: Hoe is uw naam?

En hij zeide: Jakob. Toen zeide hij: Uw naam zal voortaan niet Jakob heeten, maar Israël, want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de menschen, en hebt overmocht. En Jakob vraagde en zeide: Geef toch uwen naam te kennen. En hij zeide: Waarom is het dat gij naar mijnen naam vraagt? En hij zegende hem aldaar. En Jakob noemde den naam dier plaats Pniël; want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziel is gered geweest."

Ook hier weer gansch persoonlijke kenteekenen van de Heer. Des Heeren woord luidde van zich zelve, dat Hij den Heer was, God, waarmede Jakob geworsteld had. Een zuiver vleeschelijke gebeurtenis, welke absoluut niet kan worden misverstaan. Ook Jakob zelf begreep het zoo, getuige zijne woorden, waarin hij te kennen gaf zich bewust te zijn dat hij met God had geworsteld, en Hem had gezien van aangezicht tot aangezicht.

In Ex. 24 : 9—10 lezen wij: „Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten Israëls, en zij zagen den God Israëls, en onder Zijne voeten was een werk van saffiersteen, en als de gestalte des hemels in zijne klaarheid." Vier en zeventig mannen waren hier aanwezig, en zij zagen, met hunne stoffelijke oogen, den God van Israël. Zij zagen zelfs de voetbank, waarop Zijne voeten waren geplaatst. Een werk van saffiersteenen was dat, eveneens alzoo een volmaakt stoffelijk gezicht.

Ex. 33 : 9—11 vertelt ons: „En het geschiedde als Mozes ter tente ingegaan was, zoo kwam de wolkkolom nederwaarts en stond in de deur der tent; en Hij sprak met Mozes. Als al het volk de wolkkolom zag staan in de deur der tent, zoo stond al het volk op en bogen zich, een ieder in de deur zijner tent. En de Heere sprak tot Mozes, aangezicht aan aangezicht, gelijk een man tot zijnen vriend spreekt." Ook hier weer zeer duidelijke stoffelijke aanduidingen waarmede het onmogelijk is, gelooven wij althans het Bijbelverhaal, zich te vergissen. Behalve het feit dat uit de wolkkolom eene stem kwam die tot Mozes sprak, zoo zegt de geschiedverhaler hier, en volgens algemeen gevoelen zijn de eerste vijf boeken des Bijbels door den ondervinder, namelijk Mozes, zelf geschreven, — dat Mozes tot den Heere sprak van aangezicht tot aangezicht.

Waarom evenwel meer voorbeelden aangehaald? Waarom de geschiedenis aangehaald waarin Mozes op eene steenrots werd gesteld en later in een kloof geplaatst, opdat de Heere voorbij zou kunnen gaan, en het hem werd toegestaan zijne — des Heeren — achterste deelen te zien? (Ex. 33 : 21—23.) Waarom het verhaal geciteerd waarin aan Mozes twee steenen tafelen werden toevertrouwd, beschreven met den vinger Gods? (Deut. 10 : 9.) De Psalmen van David, 11, 17, 18, 34, 89, 139, vloeien over van mededeelingen waarin ten duidelijkste uitkomt dat de Heere, de God des hemels, een lichaam

bezit, zoowel als den menschen, het maaksel Zijner handen op aarde, een lichaam is geschonken geworden.

Van Jezus werd getuigd dat Hij het uitgedrukte beeld was van des Vaders zelfstandigheid. In Joh. 17 zegt de Heer Jezus van zich zelve dat Hij, en den Vader, één zijn, terwijl de geschiedenis van Zijne hemelvaart ons bewijst dat Jezus met een zuiver stoffelijk lichaam naar den hemel opvoer, wat tot na Zijne verdwijning achter de wolken van den dampkring, door Zijne discipelen die treurend achterbleven, kon worden waargenomen. De wetten der logica eischen van ons te gelooven dat een stoffelijk lichaam ten slotte slechts verblijf kon houden op eene stoffelijke plaats, welke stoffelijke plaats ook alleen slechts bewoond kan zijn door stoffelijke wezens. Dat zulks inderdaad ook zoo is, getuigt ons Stefanus die, ter dood gebracht door het gepeupel van zijne dagen, en om den geloove, den hemel geopend zag, en Jezus Christus, het voorwerp van zijne getuigenis, gezeten zag, ter rechterhand Gods.

Inderdaad, zoo wij gelooven zullen in God den Eeuwigen Vader, en wel zooals Hij zich in Zijn woord heeft geopenbaard, dan blijft er niets anders over dan aan te nemen dat God de Vader een lichaam bezit, zoowel als al Zijne kinderen een lichaam is geschonken geworden om zich in te kunnen vertoonen. 't Zou ook niet zijn in overeenstemming met de rede, in zoovele gevallen voor elk onzer een zekere gids, wanneer we anders dachten en zeiden. Immers toch, waar alles wat zich beweegt en wat leeft op deze aarde, voor duizenden jaren herwaarts in 't leven geroepen, getooid is met een stoffelijk kleed, van dezelfde stof waarvan ook de aarde is samengesteld, en ons wordt geleerd dat deze aarde eene afschaduwing is van hetgeen zich in de hemelen bevindt, en wij hier, zoowel als in het luchtruim dat de aarde omgeeft, geen enkel levend wezen vinden of het heeft een stoffelijk kleed waarin het zich vertoonen kan, daar zou het hoogelijk onredelijk wezen te veronderstellen dat alleen de groote Formeerder en Voortbrenger van dat alles, ontstoken zoude zijn van datgene wat Hij als noodzakelijkheid achtte voor alle levend wezen wat werd voortgebracht in het tijdperk der schepping.

Het geloof der Heiligen der laatste dagen is dan ook een geloof wat eene redelijk godsdienst is. Geen hypothesen die geen schijn van werkelijkheid hebben, maar een stelsel wat gecontrôleerd kan worden door het redelijke verstand, en wat in elk der onderdeelen eene bevestiging zal vinden van de evangeliewaarheden door openbaring van den hemel bekend gemaakt.

Wij hebben slechts bewijzen aangehaald uit den Bijbel, omdat dit het eenige boek is waarin door de Christenen wordt geloofd en door hen erkend als het Woord van God.

Betreffende deze waarheid geldt voor de Heiligen der laatste dagen

evenwel nog een andere belangrijke factor. Is al hetgeen ons is overgebleven uit den tijd van het verre verleden, slechts geschiedenis, al is het dan ook gewijde geschiedenis, aan de waarheid waarvan wij niet het recht hebben te twijfelen, in deze latere dagen is door Joseph Smith, den grooten profeet van de negentiende eeuw, getuigenis gegeven geworden dat diezelfde God, die door Abraham, Izaak en Jakob werd aangebeden, en door hen aanschouwd, nog leeft, en nog dezelfde persoonlijkheid is als toen. Door dien profeet is getuigenis gegeven dat de Heer ook aan hem verscheen, en hem mededeelde de eerste dingen noodig om het stelsel van het eeuwige evangelie opnieuw op de aarde te herstellen en op te richten. Door Joseph Smith is getuigd geworden dat hij den Vader en den Zoon zag, in gedaante geheel gelijk, zich vertoonende in een kleed van verheerlijkte stof, waarvan het menschelijk voorkomen het afschijnsel was. Deze profeet deelt ons mede dat Zijne — des Heeren — stem door hem gehoord is geworden, waarmede hem te kennen werd gegeven dat het de Zoon was, aan wien alle macht in hemel en op aarde was geschonken, die voortaan degene zoude zijn onder wiens instructies het alleen zaligmakend stelsel zoude worden geopenbaard, opdat de kennis Gods opnieuw en onvervalscht onder het menschdom zoude kunnen worden verbreid.

Zooals gezegd, ofschoon deze getuigenis thans voor de wereld allicht nog niet van waarde moge zijn, neemt zulks niet weg dat de Heiligen van dezen tijd vermeenen het recht te hebben daar evengoed in te gelooven als wel in die der aloude tijden, waarvan ons het verslag, door den tijd beduimeld, is overgeleverd geworden, en waaruit blijkt, zoowel als uit het getuigenis van den godsmann van dezen tijd, dat de Heer, de Schepper van hemel en aarde, de God van Israël van alouds, een lichaam bezit, even tastbaar en voelbaar als het lichaam waarin het Zijnen kinderen gegeven is geworden zich op aarde te vertoonen.

INHOUD:

De joden en hunne be- stemming. blz. 245		Levensernst. blz. 252
Alleen in den Hemel 249		Gods persoonlijkheid 253

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.